ΠΑΤΡΙΝΑ Σημειώματα

ΥΠΕΡ — ΠΥΡΑΚΤΩΜΕΝΗ ἡ ἑβδομάδα αὐτή. Ἀπο την μιά μερια ἡ ζεστη του Ἰουλίου καί απο τὴν ἄλλη τα καυτὰ γεγονότα τῆς πολιτικῆς ἐπικαιρότητος: Δίκη τῶν 21, ταραχὲς στήν Ἀθήνα, πρωτη ἐπέτειος της Δημοκρατίας. Ἀρκετὰ γιὰ νὰ γίνη πυριφλεγής ἡ ἀτμόσφαιρα καί νὰ μὴν ξέρουμε ἀπό ποῦ νὰ φυλαχτοῦμε. Τελικά, μαθημένοι ἀπό τέτοια, θὰ τό ξεπεράσουμε καί αὐτὸ καί ἡ ζωή θὰ συνεχίση τόν δρόμο της — πότε ἔτσι καί πότε ἀλλιῶς. «Μιά ξυδάτη καί μιά λαδάτη», ἔτσι γιά νά... ποικίλη ἡ ζωή μας καί νὰ σπάη ἡ μονοτονία!

Νά μᾶς λεῖπουν ὅμως τέτοιου εἴδους «ποικιλίες». Προτιμότερη ἡ μονοτονία τῆς ἤρεμης καί εἰρηνικῆς ζωῆς. Ἔχουμε τραβήξει τόσα πολλά ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες πού θεωρεῖται ἐπικίνδυνη πολυτέλεια ἡ «ποικιλία» στήν πολιτική μας ζωή. Ἄς δοκιμάσουνε καί ἄλλοι λαοί τήν χάρη μιᾶς τέτοιας ζωῆς — οἱ Ἐλβετοί ἤ οἱ Σουηδοί π.χ. πού μονίμως αὐτοί — σὰν νὰ εἶναι οἱ προνομιοῦχοι τῆς ζωῆς — ἀπολαμβάνουν μιὰ εἰρηνική καί ἀδιατάραχτη ζωή γιά ἑκατοντατετίες ὁλόκληρες.

Εἶναι νά τούς ζηλεύη κανεῖς, χωρίς ὅμως νά εὔχεται τὸ κακό τους. Ἐμεῖς πού ἔχουμε πάθει, δὲν θὰ πρέπει νά ἐπιθυμοῦμε κάτι τέτοιο, οὔτε γιά τὸν ἐχθρό μας...

ΠΡΟΣΦΑΤΗ τουρκική τουριστική δημοσίευση, παρουσιάζει μιὰ «τουριστική» εἰκόνα τῆς σύγχρονης Τουρκίας:

Δυό Τούρκους καπνιστὲς τοῦ ναργιλὲ!

Θὰ πίστευε κανεὶς ὅτι οἱ γείτονες, θὰ ἔκαναν τὸ πᾶν γιά νά ἀποκρύψουν ἀπό τὸν πολιτισμένο κόσμο μερικὲς ἀνατολίτικες συνήθειες πού δὲν τούς συνιστοῦν καθόλου. Αὐτοί ὅμως, ὄχι μόνο δὲν τίς κρύβουν ἀλλά ἀντίθετα, τίς προβάλλουν σὲ τουριστικά δημοσιεύματα, σὰν νά πρόκειται γιά τὸ ἄκρον — ἄωτον τοῦ πολιτισμοῦ:

Ἀλλα οἱ ἀνθρωποι, αὐτὸν τὸν «πολιτισμὸ» ἔχουν, αὐτὸν ἐπιδεικνύουν.

Καὶ ὄχι μονο αὐτὸ, ἀλλὰ θέλουν καὶ να τὸν θιαδώσουν καὶ σὲ μερικούς ἄλλους ἀπολιτιστους καὶ βάρβαρους λαούς — ὅπως ο Κυπριακὸς π.χ., τόν ὁποῖον προσπαθοῦν νὰ εκπολιτίσουν βιαίως, ἀφοῦ οἱ ἴδιοι δὲν τὸ καταλαβαίνουν. Τί ἀχάριστοι πού εἶναι οἱ Κύπριοι...

ΕΠΑΘΕ σὸκ μόλις ἔμαθε τὸ γάμο τῆς Χριστίνας Ὠνασή μὲ τὸν Ἀλέξανδρο Ἀνδρεάδη.

Πρόκειται γιά μιὰ 24χρονη ξανθή καλλονή, τήν ἑλληνο αμερικανίδα Ντενίζ Σιώρη, ἡ ὁποία τό εἶχε δέσει κόμπο ὅτι αὐτή θά ἦταν ἡ νύφη.

Καί μὲ τὸ δίκιο της ἡ κοπέλα. Λίγο τῶχεις νά χάσης μέσα ἀπ' τά χέρια σου ὁλόκληρο θησαυρό; (στήν κυριολεξία). Πόσο τήν καταλαβαίνουμε.

ΣΙΓΜΑ

Ἐκεῖνο πού μορφώνει τὸν ἄνθρωπο, πού τὸν ἀναδεικνύει, τοῦ δίνει ἀξία καί τὸν ἐξυψώνει, ὄχι μόνο σὲ τούτη τή ζωή, μά καί στήν αἰωνιότητα, δὲν εἶναι τὰ γράμματα, ἀλλά ἡ χριστιανική πίστη καί ἀρετή. Τά γράμματα καί οἱ ἐπιστῆμες εἶναι μέσον μόνο γιά τήν ἐξυπηρέτησι τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων, ὅταν ὅμως ἀκριβῶς ἐξαγιάζωνται μέσα στὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ. Τοῦτη τή μεγάλη ἀλήθεια κατανόησε κι' ἀκολούθησε στή ζωή του ὁ ἰατρός καί Μάρτυς τῆς Νικομηδείας, Ἅγιος Παντελεήμων τοῦ ὁποίου τήν μνήμη τιμᾶ σήμερα ἡ Ἐκκλησία. Νέος, μὲ καλὲς ἐπιστημονικὲς σπουδὲς, μά καί μὲ χριστιανική ἀνατροφή ἀπό τήν μητέρα του, ἤξερε πολύ καλὰ ποιός εἶναι ὁ ἀνθρώπινος προορισμός καί ποιά εἶναι στὸν βίο ἡ θέση τῆς γνώσεως καί τῆς ἐπιστήμης.

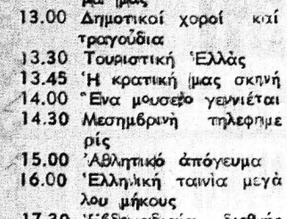

Ἡ Ἐκκλησία μας, ἔργο κύριο ἔχει τήν χριστιανική καλλιέργεια καί μόρφωση τῶν πιστῶν. Ὅμως, δὲν ἀδιαφορεῖ καί γιά τίς σωματικὲς τους ἀνάγκες καί θλίψεις. Ὅταν ἀσθένεια ἐπισκεφθῆ τὸν Χριστιανό, οἱ ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας καλοῦνται νά τελέσουν τὸ μυστήριο τοῦ Εὐχελαίου καί νά προσευχηθοῦν γιά τήν θεραπεία. Εἶναι δὲ πολύ κατανυκτική ἡ ἱερή αὐτή τελετή. Ἱκεσίες καί δεήσεις πρὸς τὸν Θεό τοῦ ἐλέους, τόν ἰατρό ψυχῶν καί σωμάτων, περικοπὲς τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί ὅσα ἄλλα λέγονται στὸ Εὐχέλαιο, ἡ χρίση μὲ τὸ εὐλογημένο λάδι, ὄχι μόνο παρηγοριά καί θάρρος στόν ἄρρωστο δίνουν ἀλλά καί τονώνουν τήν πίστη καί τήν ἐλπίδα στὸν Θεό.

— Τί παράξενο πρᾶγμα. Τό μεσημέρι ὁ καφὲς μου φέρνει νύστα ἐνῶ τὸ βραδυ μου φέρνει ἀϋπνία.

— Θά σοῦ πῶ ἐγὼ τί θὰ κάνης. Νά πίνης τὸ μεσημεριανό σου καφὲ τὸ βράδυ!

***

— Πότε πρὸκειται νά μοῦ πληρώσετε τὰ καθυστερούμενα ἑνοίκια ρωτᾶ ἡ νοικοκυρά τόν νεαρό συγγραφέα, στὸν ὁποῖο ἔχει νοικιάσει ἕνα δωμάτιο.

— Μόλις λάβω τὸ τσέκ πού θὰ μοῦ στείλη ὁ ἐκδότης μου, μόλις δεχθῆ τὸ μυθιστόρημα πού πρὸκειται νά γράφω μόλις μοῦ ἔρθη ἡ ἔμπνευσις.

ΨΕΓΑΛΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Κρίνουμε τούς ἑαυτούς μας ἀπ' ὅ,τι εἴμαστε ἱκανοί νὰ κάνουμε ἐνῶ οἱ ἄλλοι μᾶς κρίνουν ἀπ' ὅ,τι ἤδη ἔχουμε κάνει.

(Λογκφέλλοου)

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ὁ πόλεμος θέλει ἅρματα κι' ἡ νίκη τὸ τραγούδια.

***

Ὁ λύκος στήν τρύπα του δὲν χωροῦσε καί τήν ἄλεποῦ τραβοῦσε.

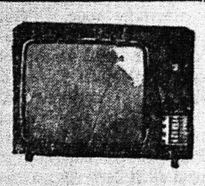

Η ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ

ΥΕΝΕΔ — ΚΥΡΙΑΚΗ

12.55 Ἔναρξη—Τό πρόγραμμά μας
13.00 Δημοτικοί χοροί καί τραγούδια
13.30 Τουριστική Ἑλλάς
13.45 Ἡ κρατική μας σκηνή
14.00 Ἕνα μουσεῖο γεννιέται
14.30 Μεσημβρινή τηλεφημερίς
15.00 Ἀθλητικό ἀπόγευμα
16.00 Ἑλληνική ταινία μεγάλου μήκους
17.30 Ἑβδομαδιαία διεθνής ἐπικαιρότης
17.45 Μαριονέττες
18.15 Μουσικά βήματα
18.45 Λούσυ
19.15 Ἡ ΥΕΝΕΔ σᾶς ἐνημερώνει
19.30 Μισή ὥρα ἐποχῆς μας
20.00 Σύγχρονη Εὔα
20.30 Ἀνθρώπινες ἱστορίες
21.30 Τηλεφημερίς
22.00 Ὁ προβολέας τῆς Κυριακῆς
22.45 Μέ τόν παλμό τῆς 3ο ρείου Ἑλλάδος

ΕΙΡΤ — ΚΥΡΙΑΚΗ

17.30 Κάντιακ
18.00 Ὁ θίασος τῆς Κυριακῆς
19.00 Εἰδήσεις
19.15 Ἡ ἑβδομάδα πού περάσε
19.30 Τό λαϊκὸ πανηγύρι
19.50 Ἡ κόρη τοῦ λοχαγοῦ
21.00 Εἰδήσεις
21.30 Ὁ Ἑλληνικός κινημα γράφος
Μιχαὴλ Ἄγγελος
Ἀθλητική Κυριακή
Εἰδήσεις

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΕΧΝΙΚΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ — ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ
ΟΔΟΣ ΜΑΙΖΩΝΟΣ 89 ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 274-672 & 270-735
ΠΑΤΡΑΙ

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ
Γράμματα - Τέχναι - Θέατρον - Κινηματογράφος

Ἐπιμέλεια: Γεωργία Οἰκονομοπούλου

Ο ΒΑΓΚΝΕΡ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΣΤΗ ΡΩΣΣΙΑ ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ 36 ΧΡΟΝΙΑ

ΜΟΣΧΑ. — Στή σκηνή τοῦ θεάτρου Μπολσόϊ τῆς Μόσχας ἀντήχεσε τούτες τίς μέρες ἡ μουσική τοῦ «Καλπασμοῦ τῶν Βαλκυριῶν». Τὸ γεγονὸς δὲν εἶναι συνηθισμένο στὴ σοβιετική πολιτιστική ζωή. Ἡ Βασιλική Ὄπερα τῆς Στοκχόλμης παρουσιάζει τὸ «Δακτυλίδι τῶν Νιμπελούνγκεν» τοῦ Ρίχαρντ Βάγκνερ, ὁλόκληρο.

Ἡ τελευταία παράσταση τοῦ «Δακτυλιδιοῦ» εἶχε δοθῆ τὸ **1889**, πολύ πρίν ἀπό τήν ἐπανάσταση, καί ἔκτοτε σπάνια παιζόταν ἐδῶ ἡ μουσική τοῦ Βάγκνερ, καί ἰδίως τὸ «Δακτυλίδι». Μερικοί θυμοῦνται ἀδράστα ὅτι τὸ **1940** μετά τὴν ὑπογραφή τοῦ συμφώνου Μολότωφ — Ρίμπεντροπ, εἶχαν δοθῆ παραστάσεις τοῦ «Ζίγκφρηντ», σίγουρα μὲ τὸ σκοπό νά κολακευτοῦν οἱ Γερμανοί.

Ἀκόμη πιό ἐκπληκτικό εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ σοβιετικὲς πολιτιστικὲς ἀρχὲς διάλεξαν τὴν ἐφετεινὴ χρονιά, «30ὴ ἐπέτειο τοῦ τέλους τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, γιά νά παρουσιάσουν στὸ σοβιετικό φιλόμουσο κοινὸ τὸ «Δακτυλίδι». Κανονικά, στὸ μυαλό τῶν Ρώσων ὁ Βάγκνερ εἶναι τὸ σύμβολο στενά δεμένος μὲ τὸν Χίτλερ ὥστε ἡ μουσική του ἀποφεύγεται. Ἀκόμη καί οἱ κατώτεροι πολιτιστικοί ἀρμόδιοι ρωτοῦσαν γιατί ἡ Βασιλική Σουηδική Ὄπερα διάλεξε τὸ «Δακτυλίδι», γιά τὴν ἐδῶ ἐμφάνισή της, καί δοκίμασαν ἔκπληξη ὅταν ἔμαθαν ὅτι αὐτὸ ἔρχεται κατά διαταγὴν τῆς κυρίας Φούρτσβα, πρώην ὑπουργοῦ τοῦ πολιτισμοῦ, ἡ ὁποία πέθανε πρὸ μηνῶν.

Ἡ ἀποδοχή, τοῦ Βάγκνερ, ὄχι μόνο ὡς μουσικῆς μεγαλοφυΐας ἀλλά καί στὴν ἴδια τὴν μοσχοβίτικη σκηνή ἀποτελεῖ μεγάλο βῆμα γιά τὴν τελική κατάρριψη τοῦ ταμπού πού εἶχε ἐπιβληθῆ στό ἔργο τοῦ μουσουργοῦ ἀπό τὴ Μεγάλη Σοβιετική Ἐγκυκλοπαίδεια τοῦ **1951**, αὐτὴ τὴν ἐπέτομη τοῦ σταλινικοῦ σκέπασμα.

Ἡ Ἐγκυκλοπαίδεια, ἐνῶ παραδεχόταν τὴ συμβολή τοῦ Βάγκνερ στὴ μουσική, τὸν κατηγοροῦσε γιά ἀντιδραστικό καί χαρακτήριζε τὴν τέχνη του ποτισμένη μὲ «ἀντιλαϊκὲς» τάσεις. Ἡ νέα ἔκδοση τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας ἀποφεύγει αὐτοῦ τοῦ εἴδους τίς κρίσεις γιά τὸν συνθέτη.

Φαίνεται ὅτι οἱ ἀρχὲς διάλεξαν ἐσκεμμένα τὴν Ὄπερα τῆς Στοκχόλμης γιά νά ξυπνήσουν τὴν ἀντίδραση τοῦ κοινοῦ στὸν Βάγκνερ. Θεωρήθηκε ἴσως ὅτι μία πού ἡ μουσική ἦταν τόσο ὁλοκληρωτικά γερμανική γιά τὸ δημόσιο αἴσθημα καλό θά εἶναι ἡ ἀρχὴ νά γίνη μέ ἕναν μή γερμανικό θίασο. Ὕστερα μποροῦν νά κληθοῦν γερμανικοί θίασοι γιά παραστάσεις τοῦ χρόνου ὁπότε κλεῖνουν **100** χρόνια ἀπό τὸ πρῶτο ἀνέβασμα τοῦ «Δακτυλιδιοῦ».

Ἀλλά οἱ ἐνδεχόμενες ἀμφιβολίες τῶν ἀρχῶν ἐπί τοῦ προκειμένου, ἀποδείχτηκαν ἀβάσιμες. Οἱ Σουηδοί καλλιτέχνες λένε ὅτι βρῆκαν τὴν ἀνταπόκριση τοῦ κοινοῦ ἐκπληκτικά ζωντανή καί ὅτι τὸ κοινὸ μὲ τὴ μεγαλύτερη εἰδίκευση ἦταν πέρα γιά πέρα οἰκεῖο μὲ τὸ ἰδίωμα τοῦ Βάγκνερ. Οἱ παραστάσεις γνώρισαν ἐθουσιώδη ὑποδοχή.

Οἱ τραγουδιστὲς δὲν νομίζουν ὅτι τὸ ἐδῶ φιλόμουσο κοινὸ εἶναι βεβαρημένο μὲ ὁποιεσδήποτε προκαταλήψεις ἐναντίον τῆς μουσικῆς τοῦ Βάγκνερ. Φυσικά, ἡ ἴδια ἡ Σοβιετική Ἕνωση δὲν ἔχει δική της βαγκνερική παράδοση οὔτε τραγουδιστὲς πραγματικά ἱκανούς νά ἀναλάβουν αὐτὴ τὴ βαρειά μουσική μὲ τίς πολύ εἰδικὲς ἀπαιτήσεις της. Συνεπῶς καί γιά τὸν Βάγκνερ ἐδῶ δὲν μπορεῖ παρά νά στηρίζονται σὲ ξένους θιάσους καί σὲ δίσκους ἀπό τὸ ἐξωτερικό.

Ἐπιτρέποντας τὸ ἀνέβασμα τοῦ Βάγκνερ οἱ ἀρχὲς ἀνοιξαν κάπως περισσότερο τὴν πόρτα τῆς μουσικῆς καί ἔφεραν τὸ σοβιετικὸ κοινὸ κοντύτερα στὸ μεγάλο ρεύμα τῆς δυτικῆς μουσικῆς παραδόσεως. Θά πρέπει ὅμως νὰ ποῦμε ὅτι ἡ ἔλξη τοῦ Βάγκνερ γιά τὸ σοβιετικό ἀκροατήριο θά εἶναι πιθανῶς περιορισμένη. Ἀκόμη καί τὸν **19ο** αἰῶνα ὁ Βάγκνερ δὲν ἦταν ἡ διαπέρα εὐπρόσδεκτος ἐδῶ, ἀλλά εἶναι γεγονὸς ὅτι ἀκόμη καί στὴ Δυτική Εὐρώπη τὸν κατηγοροῦσαν γιά τούς ἐπαναστατικούς πειραματισμούς του στὴ μουσική.

Τὸ **1876** ὁ Πιότρ Τσαϊκόφσκη, ἔγραφε στὸν ἀδελφό του: «Μέ τίς τελευταῖες συγχορδίες ἀπό τὸ «Λυκόφως τῶν θεῶν» εἶχα τὸ αἴσθημα ὅτι λυτρώθηκα ἀπό αἰχμαλωσία. Μπορεῖ τὸ «Δακτυλίδι» τῶν Νιμπελούνγκεν νά εἶναι πολύ μεγάλο ἔργο, ἀλλά δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα πιό ἐκπληκτικό καί πιό παρατραβηγμένο ἀπό τούτη τὴν ἀσυναρτησία...

Ὅλα αὐτά κουράζουν τά νεῦρα στὸν ὑψιστο βαθμό. Τί ἐπιδιώκει λοιπόν ἡ μεταρρύθμιση τοῦ Βάγκνερ; Στό παρελθόν ἡ μουσική ὑποτίθεται ὅτι εἶχε σκοπό νά τέρπη τούς ἀνθρώπους. Τώρα μᾶς βασανίζει καί μᾶς ἐξουθενώνει».

Καί ὁ Τσαϊκόφσκη δὲν ἦταν ὁ μόνος. Ἕνας ἄλλος Ρῶσος συνθέτης, γνωστὸς κι' αὐτός, ὁ Ρίμσκη — Κόρσακωφ, ἔγραφε τὸ **1901**: «Διάβασα μέ πάθος τὴν παρτιτούρα τοῦ Ζίγκφρηντ Ὄπερα πάντα, ὕστερα ἀπό ἕνα μακρύ διάλειμμα, ἡ μουσική τοῦ Βάγκνερ μὲ ἀπώθησε. Εἶμαι ἔξω φρενῶν μὲ τὶς διάφορες ἀκουστικὲς ὑπερβολὲς του, οἱ ὁποῖες ξεπερνοῦν τά ὅρια κάθε ἁρμονικῆς δυνατότητας. Ἡ κακοφωνία καί ἡ ἔλλειψη νοήματος βρέθουν σὲ ὁλόκληρη τὴν παρτιτούρα τοῦ «Ζίγκφρηντ». Ὁ Λέων Τολστόη ἦταν κι' αὐτὸς φανατικὸς πολέμιος τῆς μουσικῆς τοῦ Βάγκνερ.

Μέ τέτοιο παρελθὸν προκαταλήψεως ἐναντίον τοῦ Βάγκνερ, ἐνισχυμένο ἀπό τὴ συνωγωγία τοῦ Χίτλερ ὁ πέρ τοῦ συνθέτη καί συνδυασμένο μὲ τὴν ἔλλειψη βαγκνερικῆς παραδόσεως, ἡ πόλοδος του στὴ Σοβιετική Ἕνωση δὲν μπορεῖ παρά νά εἶναι βραδεία. Ἀλλά ἔγινε πιά μιά ἀρχή, καί γιά τούς ἐδῶ συνθέτες ὁπαδούς τοῦ Βάγκνερ αὐτὸ ἔχει σημασία.

Μόλις ἀφίχθη εἰς τὸ διεθνὲς ἀεροδρόμιον τῆς Ν. Ὑόρκης ἐκ Σὰν Σαλβαδὸρ ὅπου ἐστέφθη «Μίσς Ὑφήλιος» τοῦ 1975, ἡ «Μίσς Φιλανδία», Ἄννη Ποχτὰμο ἠγόρασεν ἀπὸ τὸ πρατήριον τοῦ ἀεροσταθμοῦ ἓν εὐμεγέθες «χὸτ ντὸγκ» (σάντουϊτς μὲ λουκάνικο) καί μίαν μπύραν, πρὸς κορεσμὸν τῆς δίψης καί τῆς ὀρέξεώς της. Τά περί διαίτης καὶ ἄλλα τινὰ ἔχουν μᾶλλον λησμονηθῆ. Ἡ ἐκλογή ἄλλωστε ἔχει ἤδη γίνει.

Η ΝΑΝΣΥ ΓΡΑΦΕΙ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ...

Παρ' ὅτι εἶναι περιζήτητη ὡς μαννεκὲν στό Παρίσι στό Λονδῖνο καί ἀλλοῦ, ἡ 19χρονη Νάνσυ Λῆ δέν πιστεύει στήν καρριέρα τῆς γοητευτικῆς γυναίκας. Ἡ μάλλον δέν πιστεύει μόνον α, αὐτήν γιατί ξέρει πόσο ἐφήμερη εἶναι ἡδύλα τοῦ φακοῦ. Ἔτσι, τό ἔχει ρίξει στὴν λογοτεχνία καί κυκλοφόρησε ἤδη τό πρῶτο μυθιστόρημα της, πού ἔχει τίτλο «Νεκρός μέ τίς μπόττες τους». Ὅπως φαίνεται καί ἀπό τόν τίτλο, τό μυθιστόρημα εἶναι ἕνα γουέστερν— πρᾶγμα πού δέν θεωρεῖται καί κορυφαῖο εἶδος λογοτεχνίας. Ἀλλά ἡ Νάνσυ δέν στενοχωριέται καθόλου γι' αὐτό. «Ἀκό κάπου πρέπει νά ἀκούση κανείς» λέει. Ἄλλωστε δὲν μπορεῖ νά εἶναι κανεὶς τέλειος σέ ὅλα»

ΥΠΟ ΝΟΤΙΟΣΛΑΥΟΥ ΒΙΟΛΟΓΟΥ

ΕΥΡΕΘΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΟΙ' ΑΓΟΡΙ Ἢ ΚΟΡΙΤΣΙ;

ΠΡΟ ΤΗΣ ΣΥΛΛΗΨΕΩΣ!

ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΝ— Ὅταν οἱ θαγενεῖς τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς θέλουν νά προϊδοῦν ἄν ὁ τέκνον μιάς ἐγκύου γυναικος θά εἶναι ἄρρεν ἤ θῆλυ κρατοῦν μετέωρον, ὑπὲρ τήν κοιλίαν της, μίαν δελόνην δεμένην εἰς μίαν κλωστήν. Ἐὰν ἡ δελόνη κινῆται εἰς εὐθεῖαν κατεύθυνσιν τό τέκνον θά εἶναι ἀγόρι, ἐάν κινῆται κυκλικῶς τό τέκνον θά εἶναι κορίτσι.

Ὁ δρ Σβετομίρ Τσβέτκοβιτς, εἰς τὸ Βελιγράδι, ἐχει ἀναλύψει ἕνα ἐπιστημονικώτερον τρόπον, οὐχί διαγνώσεως, ἀλλ' ἐπιλογῆς ὑπό τῶν γονέων, τοῦ φύλου τοῦ τέκνου των πρό τῆς συλλήψεώς του. Ἤδη ὁ δρ. Τσβέτκοβιτς, χαρακτηρίζεται ὑπό τοῦ Γιουγκοσλαϊκοῦ Τύπου ὡς ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος δύναται να μεταβάλη τήν ἰσορροπίαν τῶν φύλων εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Ὁ δρ. Τσβέτκοβιτς, ἡλικίας 57 ἐτῶν, εἶναι βιολόγος, διευθυντὴς δέ εἰς τό Κεντρικόν Μαιευτήριον τῆς Γιουγκοσλαυϊκῆς πρωτευούσης. Διατείνεται ὅτι τά ἀποτελέσματα τῆς μεθόδου του εἶναι ἀπολύτως θετικά.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Κατά τήν τελευτασίν δεκετίαν, ἐπί 17 ζευγῶν τά ὁποῖα τοῦ ἐζήτησαν τήν βοήθειαν του καί ἐκ τῶν ὁποίων τά 16 ἐπεθύμουν νά ἀποκτήσουν ἄρρεν τέκνον τὸ δέ ἓν θῆλυ ὁ δρ Τσβέτκοβιτς ἐπέτυχε τό ἐπιθυμητόν ἀποτέλεσμα.

Τώρα ὁ δρ. Τσβέτκοβιτς, ἀναμένει τά ἀποτελέσματα τῶν συμβουλῶν του εἰς 200 ἐγκύους, προκειμένου νά ἐδραιώνη ἐπιστημονικῶς τήν θεωρία του.

—Ἐν τούτοις, αἱ 17 αὐταί περιπτώσεις εἰς τάς ὁποίας ἡ μέθοδος εἶχεν ἐπιτυχίαν 100 τοῖς 100, εἶναι ἐντυπωσιακαί λέγει ὁ δρ. Δραγομίρ Μπαδενοβιτς, διευθυντής τοῦ Κεντρικοῦ Μαιευτηρίου τοῦ Βελιγραδίου.

Ὁ ἴδιος, ὅμως ὁ Τσβέτκοβιτς, εἶναι ἐπιφυλακτικός.

—Δέν ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν περί τῆς ἐπιτυχίας τῆς μεθόδου μου, δέν εἶμαι δέ ὁ μονος εἰδικός εἰς τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος ἀσχολεῖται μέ τόν μα τοῦτο. Χρειάζομαι, ὅμως ἕν ἔτος ἀκόμη διά νά συλλέξω τόν ἀριθμόν τῶν περιστατικῶν τά ὁποῖα ἀπαιτοῦνται διά νά ἐδραιωθῆ ἐπιστημονικῶς ἡ θεωρία μου» εἶπεν.

Η ΜΕΘΟΔΟΣ

Ὁ δρ. Τσβέτκοβιτς δέν ἀποκαλύπτει ἀκόμα τήν μέθοδόν του, λέγει ὅμως:

—Διεξάγω ἀναλύσεις εἰς 30 περίπου τομεῖς βιολογικόν, ἐνδοκρινολογικόν, γενετικόν, γυναικολογικόν κ.οκ. Βάσει τῶν πορισμάτων τῶν ἀναλύσεων, συνιστῶ τήν ἡμέραν κατά τήν ὁποίαν πρέπει νά γίνη ἡ σύλληψις τοῦ τέκνου προκειμένου νά ἐπιτευχθῆ τό πόθητόν ἀποτέλεσμα.

Αἱ ἀναλύσεις διαρκοῦν ἀπό μερικάς ἑβδομάδας ἕως μερικούς μῆνας, ἐνίοτε δέ ἀπαιτοῦν τήν παρουσίαν καί τοῦ μέλλοντος πατρός.

Ὁ δρ. Τσβέτκοβιτς ἤρχισε τάς ἐρεύνας του δι' ἀναλύσεων τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἤδη ἔγκυοι, ἐν συνεχείᾳ δέ κατήρτισε στατιστικάς ἐπί τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἀναλύσεων, διά νά διαπιστώση ποῖα ἦσαν τά κοινά χαρακτηριστικά πῶν γυναικῶν αἱ ὁποῖαι εἶχον φέρει εἰς τὸν κόσμον τέκνα τοῦ ἑνὸς ἤ τοῦ ἄλλου φύλου.

Ἤδη, τά ἐνδιαφέροντα τοῦ δρος Τσβέτκοβιτς ἐξικνοῦνται πέραν τοῦ ἁπλοῦ καθορισμοῦ τοῦ φύλου. Πιστεύει ὅτι, διά τήν μέθοδόν του, εἶναι δυνατόν νά καταργηθοῦν αἱ κληρονομικαί διαμαρτίαι. Προσθέτει ὅτι εἶναι εὔκολον νά προκαλέση τήν γέννησιν τέκνου φέροντος τά χαρακτηριστικά τοῦ πατρός ἤ τῆς μητρός του, ἤ ἀνάμικτα τά ἐπιθυμένα χαρακτηριστικά ἑκάστου.

ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ

Κ ΑΤΑΚΡΑΥΓΗ ΓΙΑ ΤΑ ΝΕΑ ΚΤΙΡΙΑ

ΑΛΛΟΙΩΝΟΥΝ ΤΟ ΤΟΠΙΟΝ

★

ΠΑΡΙΣΙΟΙ. Ἡ ἐμφάνισις, πρό πολλῶν ἐτῶν, τῶν πρώτων οὐρανοξυστῶν εἰς τὸ Παρίσι ἐγένετο δεκτή μέ γενικήν κατακραυγήν. «Τό Παρίσι καταστρέφεται» κατήγγειλαν οἱ θιασῶται τῆς συντηρήσεως τοῦ παραδοσιακοῦ περιβάλλοντος προεβλέπαν δέ ὅτι, μετ' ὀλίγον, ἡ Πόλις τοῦ Φωτός θά καθίστατο μία πόλις ἄνευ χαρακτῆρος, ὡς τὸ Μανχάττεν εἰς τήν Νέαν Ὑόρκην.

Ἡ οἰκοδόμησις οἱουδήποτε νέου κτιρίου εἰς τὸ Παρίσι εἶναι δύσκολος, διότι τά παλαιά κτίρια ἔχουν δημιουργήσει ἕνα αἰσθητικόν χαρακτῆρα ἡ ἀλλοίωσις τοῦ ὁποίου εἶναι φυσικόν νά γίνεται δεκτή μέ δυσπιστίαν. Θά ἦτο, βεβαίως, δυνατόν, τά νέα κτίρια νά εἶναι ἀρχιτεκτονικῶς προσηρμοσμένα εἰς τὸν αἰσθητικόν χαρακτῆρα τῆς πόλεως, ἀλλά τοιαύτη σκέψις δέν διήλθεν ἀπὸ τὸν νοῦν τῶν Παρισινῶν ἀρχιτεκτόνων.

ΤΑ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΑ

Εἶναι ὑπὲρ τῆς πολεοδομικῆς ὑπηρεσίας τῆς πόλεως ἡ ἐπιτυχής ἐν μέρει προσπάθεια ἵνα περιορισθῆ ἡ ἀνοικοδόμησις εἰς τήν περιφέρειαν τῆς πόλεως. Ἐν τούτοις κατασκευάσθη ὡς τοῦ 56οφόρου πύργου Μπεϊν — Μονπαρναί πλησίον τοῦ ὁμωνύμου σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ ὡς καί ὁ ὀνομαζόμενος «Μέτωπον τοῦ Σικουάνα» πύργος (τόν ὁποῖον κάποιος κριτικός Τέχνης ἀπεκάλεσε «Πρόσωπον κατά μέτωπον τοῦ Σηκουάνα» πλησίον τοῦ Πύργου τοῦ Ἄϊφελ, εὑρίσκεται εἰς τήν καρδίαν τῆς πόλεως.

Ἕτερα κτίρια, κατασκευασμένα εἰς τήν περιφέρειαν τῆς πόλεως, ἀντισταθμίζουν τό κακόν πού δέν ἔκαμαν διά τῆς θέσεώς των μέ τήν κακήν των ἀρχιτεκτονικήν.

Ἓν ἐξ αὐτῶν εἶναι ἡ «Ντεφάνς» ἡ ὁποία ἀποτελεῖ συγκρότημα ἐκ 30 κτιρίων καί ἐπεκτείνεται συνεχῶς. Ἡ «Ντεφάνς» εἶναι ἐν ἐκ τῶν πλέον φιλοδόξων οἰκοδομικῶν συγκροτημάτων τοῦ κόσμου. Εὑρίσκεται εἰς τὸ προάστιον Ναντέρ ἐπί τοῦ ἄξονος τῶν Ἠλυσίων Πεδίων καί τῆς Ἀψίδος τοῦ Θριαμβου, ὁ ὁποῖος ἀπετέλει ἄλλοτε, τήν ἀνοικτοτέραν ὄψιν τῆς πόλεως τῶν Παρισίων. Σήμερον, οἱ οὐρανοξύσται τῆς «Ντεφάνς» κλείουν, ἐκ τοῦ μακρόθεν, τήν θέαν.

Ἂν ἦσαν τουλάχιστον ὡραῖοι: Οἱ πύργοι τῆς Ντεφάνς θεωροῦνται ὡς πρότυπον αἰσθητικῆς ἀσυνεπτησίας.

Ἡ διακόσμησις εἶναι μεσαία εἰς τὸ αἷμα τῶν Γάλλων διότι δέ ὅλην τήν ἱστορίαν τῆς Γαλλικῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Τώρα οἱ